

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Matthæi Cap. 13.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

iubet? Sed voluntatem Dei facere, nunquam in Scripturis Caluino placuit, vt alijs adhuc in locis Euangelicis videbimus.

IN MATTHÆI CAP. 13.

11. *Vobis datum est nosse mysteria regni cælorum: illis datum non est.*

Deus non
excæcat
reprobos
actione
propria.

AD hæc & sequentia Euangelistę verba, sparfit impius Caluinus infernalis sue doctrinę semina, de Deo peccati & cæcitatatis reprobiorũ authore atque impulsore actiuo: Affirmat in diuersos fines hominibus à Deo proponi salutis doctrinã, & admirabili Dei consilio sic temperari, vt non minus odor sit mortis in mortem reprobis, quàm electis odor viuificus. Hęc ille. Vult vtrumque finem ab ipso Deo proponi, & vtriusque effectus tam excæcationis reprobiorũ quàm illuminationis credentium Deum authorem esse. Hanc ob causam affirmat Christum hic data opera obscurius loquutum esse, vt multis ænigmaticus esset sermo. Addit postea vt totum suum venenũ effundat, Deum duobus modis priuare homines doctrinę suę luce: interdum ænigmaticę loquendo, interdum verò etiam si aperte loquatur, & absque figuris mentem suam palam explicet, hebetando tamen illorum sensus & stupore percutiendo, vt in plena luce cæciziant. Hęc ille, vt probet non secus esse opus Dei excæcationem impiorum quàm illuminationem piorum. Idem ex hoc loco & alijs Scripturis docet Instir. lib. 3. cap. 24. num. 13. Sed ex sacra Euangelij historia non debuit Caluinus tale suxisse venenum. Textus ipse manifeste ostendit excæcationis reprobiorum causam non in Deo, sed in ip-
lis

sis reprobis esse. *Idco in parabolis loquor illis,* (ait
 Christus) idco sermone obscuro & ænigmatico
 vtor, *quia videntes non vident,* id est, quia quum pos-
 sint videre, nolunt videre. Sic enim postea dicit,
Oculos suos clausurunt, id est, ex propria malitia ad-
 uertere noluerunt. Non igitur idco Christus in
 parabolis apud incredulos Iudeos loquitur, quia
 data opera *voluit eos excacare & stupore percutere,* ut
 impius Calvinus ait, sed quia illi improbi & ma-
 litiosi erant, qui nec apertissime dicta intelligere
 vellent. Denique fatetur Calvinus, *Matthæum in*
his verbis auditoribus tribuere, ut cæcitatibus sue & duritiei
culpam sustineant: quia quotquot in sensum reprobum con-
icili sunt, sponte & intrinseca malitia se excacant & obdu-
rant. Et rursus, *In ipsis excacatis residet culpa, quia spon-*
tanea est excacatio. Hæc ille, vbi ex parte auditorum
 culpam residere quum agnoscat, ea sola cæcitatibus
 causa contentus esse debuit, & non in Deo aliam
 causam ponere, quod hic Euangelium non do-
 cet. Nam eam ipsam ob causam D. Matthæus
 Esaiæ verba quæ citat, non iuxta literam hebrai-
 cæ profert, vbi sic legitur, *Excaca cor populi huius, &* **Esai. 6.**
auris eius agraua, & oculos eius claudet; quæ litera quasi
 iussionem & voluntatē Dei actiuam ponit circa
 illius populi excacationem; sed iuxta versionem
 70. profert: qui sic illa verba verterunt vt sit præ-
 dictio prophetica, non iussio diuina, quia reuera
 in talibus sermonibus Deus non iubet absoluta
 voluntate quod fieri vult, vel quod facturus est
 ipse, sed prædicat scientia sua infinita quod futu-
 rum est, & quod iusto iudicio suo fiet, subtrahen-
 do quidem gratiam & negando lucem, sed non
 operando cæcitatē, aut stupore percutiendo
 mentes hominum, aut denique ob hunc finem
 proponendo doctrinam salutis quibusdam vt ea

excecentur: quę omnia impius Calvinus hoc loco docet vt semina iaciat teterrimę suę doctrinę, quòd Deus est author peccati, non solum permittens illud subtrahendo gratiam, sed etiam operans illud actiue concurrente, & voluntatem humanam ad malum impellendo.

Abitur præterea hoc loco alijs Scripturis ad hanc suam impietatem confirmandam. Esa. cap. 28. vbi denūtiat Deus se *Barbarum fore populo qui peregrina & incognita lingua loquetur.* & Esa. 29. *visiones propheticas doctis fore librum clausum & obsignatum in quo legere nequeant: vbi autem apertus fuerit liber, omnes fore idiotas, qui attoniti hærebunt, nescientes legere.* Hæc

1. Cor. 14 ille. Sed prior locus quid velit, Paulus eadem verba citans satis nos docuit: nempe prophetiam esse futurę Iudæorū incredulitatis, eo ipso tempore quo ex admirabili dono linguarum nouis

Esa. 28. loquentur illi; de qua incredulitate ait Esaias, *Et noluerunt audire*: manifestè docens improbam eorum voluntatem liberam, non solum spontaneam vt Calvinus loquitur, huius incredulitatis causam fuisse. Posterior quoque locus non aliud est, quàm similis & eadem prophetia futurę incredulitatis Iudæorum. Docet enim Propheta veteres prophetias fore Iudæis clausas, vt Christum in illis non videant nec intelligant, idque propter velamen proprię & voluntarię incredulitatis, vt Apostolus docet. *Cum autem conuersus fuerit ad Deum, auferetur velamen.* Quę sanè conuersio vt ex diuina gratia proficiscitur, ita quoque ex libera hominis voluntate semetipsum ad Deum conuertentis ortum habet, non secus dicente

2. Cor. 9. *Scriptura, Conuertimini ad me, & ego conuertar ad vos,* quàm, *Conuerte nos ad te Domine, & conuertemur.* Summa

ma

ma ergo est, hominum propriam malitiam & incredulitatem in causa esse, non solum propinqua & proxima, sed plane vnica, si de causa proprie dicta loquamur, cur Dei myſteria à multis non capiantur. Quod in Prompt. Cath. circa hæc ipsa verba latius disputatū vide. Hanc causam in fine huius capituli apertissimè posuit Matthæus dicens, *Christum in patria sua non fecisse multas virtutes propter incredulitatem illorum.* Quæ verba manifestè docent, Deum circa incredulos paratum esse suas partes agere, & propter hominum pernicitiam suam gratiam iustè subtrahere, non ex sola sua voluntate hominum mentes stupore percutere, vt supra Calvinus docuit. Nunc enim suorum mendaciorum immemor hoc loco ita scribit, hæc verba tractans. *Sanè ita res se habet. Dominus vbi videt virtutē suā à nobis non recipi, tandē eam subducit: & tamē interea cōquerimur eius opē nobis deesse, quā nostra incredulitas procul arcet ac repellit.* Vide plura in Marc. c. 6.

Domin.
Sexages.

IN MATTHÆI CAP. 14.

9. Propter iurandum autem iussit dari.

INDVLGET hic stomacho suo Calvinus, non verbi Dei interpretem sed maledicum & intemperantem conuiciatorē agens. Quum enim ex hoc Herodis iureiurando tum temerario & inepto, tum maiori cum impietate seruato, sana doctrina duplex sacrilegium vitandum colligat; vnum, ne temere Dei nomē assumatur; alterum, ne quod temere iuratum est, cum manifesta impietate seruetur: Calvinus ex hac sana doctrina religioni Catholicæ hanc calumniam struit. *Hinc sequitur, ait, vota monastica, quibus coniuncta est manifesta impietas, non magis conscientiam ligare quàm magicos exorcismos.*

Vota monastica
defendantur.